సి రి య ల్

వి.యస్.రావ్

అన్వేషణ

(గత సంచిక తరువాయి)

"మిసెస్ రంగనాథ్, మీ నోటిమీది చేతిని తీసేస్తాను; మీరు బొబ్బలెట్టడానికి కాదు. అరిస్తే మీ కుడి చెవి తెగి కింద పడిపోతుంది!" అన్నాడతను కత్తిని ఆమె చెవి దగ్గరగా పట్టుకుంటూ.

తటాలున అతని చెయ్యి దూరంగా జరిగింది. కాంత అప్రయత్నంగా నోరు తెరిచింది. పాలియెస్టర్ షర్టు బంతిలా ఆమె నోట్లోకి కుక్కబడింది. నాలుకను నొక్కేస్తూ, అంగుడును కర్కశంగా రాసుకుంటూ గుడ్డ ఆమె నోట్లో కూరుకుపోతోంది. పొట్టివ్యక్తి రెండు బొటనవేళ్ళతో చొక్కాను ఆమె నోట్లోకి దోపుతున్నాడు. కాంతకి నోరారా దగ్గాలనిపిస్తోంది.

అతను ఆమె వెనక్కి జరిగాడు. వేళాడుతున్న

చొక్కా చేతుల్ని వెనక్కి లాగి, ఆమె తల వెనుక భాగంలో గట్టిగా ముడేశాడు.

ముందుకి నడిచి తన మిత్రుడి పక్కనే నిలబడ్డాడు. కాంత అతన్నే చూస్తోంది. రేగడి నేల పగుళ్ళలోంచీ పెరిగిన గడ్డిపోచల్లా అతని చెవుల్లోంచీ వెంట్రుకలు మొలిచి, బయటికి పొడుచుకు వచ్చాయి. మొరగకుండా, కాటు వేసే పిచ్చికుక్క గుర్తొస్తోంది—మౌనంగా తన పని చేసుకుపోతున్న అతన్ని చూస్తుంటే—కాంతకి.

తన కళ్ళలోకి విజయగర్వంతో చూస్తున్న నాలుగు కళ్ళని కాంత అయోమయంగా, భయంగా చూసింది. వాళ్ళకి యేం కావాలి? డబ్బా? నగలా? తనా? గుండెలు అవిసిపోయేలా ఆమెలో సాగుతున్న ఆలోచనలు ఆమె కళ్ళల్లో నీళ్ళుగా మారుతూన్నాయి.

“మిసెస్ రంగనాథ్, మా రాకకి రకరకాల కారణాల్ని మీరు ఊహించుకుంటున్నారు. డబ్బు, నగలు, మీ అందం—ఇవే మీకు సాధారణంగా కనుపించే కారణాలు. మాలాంటివాళ్ళని చూస్తే, డబ్బుకోసం వచ్చామనీ, డబ్బున్నవాడూ అఘాయిత్యం చేయడానికి వచ్చామని మీలాంటి అందగత్తెలూ అనుకుంటారు. లోకంలో డబ్బూ, ఆడదీ రెండే కాదు; ఇంకా వేరే వస్తువులూ వున్నాయి!” పొడుగాటి వ్యక్తి సగర్వంగా అన్నాడు. కాంత అర్థంకానట్టు చూసింది.

“మేం వేరే పనిమీద వచ్చాం, మిసెస్ రంగనాథ్, మనం ఆ గదిలోకి వెళ్దాం. మీలో తేలుకొండీల్లా తలెత్తుతున్న ప్రశ్నలకి సమాధానాలు దొరుకుతాయి!” అంటూ అతను ఆమె భుజంమీద చెయ్యి వేసి, పక్క గదివేపు తిప్పాడు. పొట్టివ్యక్తి గబగబా కదిలి, ఆమె ఎడమ

వైపున చేరాడు.

మెల్లగా అడుగులు వేస్తూ శాంత నిట్టూర్చింది. తన మీద అత్యాచారం జరగదు! మరేం జరుగుతుంది? వీళ్ళు పిచ్చాసుపత్రి నుండి తప్పించుకున్నారా? ఆలోచనల్లో కూరుకుపోయిన శాంత తన భర్త ఆఫీసు గదిలో కుర్చీలో కూచో బెట్టబడింది. గదిలో లైటు వెలుగుతోంది. పొడుగాటి వ్యక్తి ఆమె ముందు గెడకర్రలా నిలబడ్డాడు. జర్దాబీడాని విశ్రాంతి లేకుండా నములుతోంది అతని నోరు. పెదవుల చివర్లో ఎర్రటి ద్రవం జారుతోంది; రక్తంలా.

రెండో వ్యక్తి ఆలస్యం చేయకుండా ఆమె ముందు నేలమీద గొంతుక్కూచున్నాడు. ముందే బాగా రిహార్స్ చేసినట్టు వాళ్ళిద్దరూ పనులు చేసుకుపోవడం ఆమెకి ఆశ్చర్యాన్నీ, గాభరాని కలిగిస్తోంది.

రెండు నిమిషాల్లో ఆమె కాళ్ళని కుర్చీకాళ్ళకి గట్టిగా బంధించి పొట్టివ్యక్తి లేచి నిలబడ్డాడు. జేబులోంచి మరో తాడు తీశాడు. వెనగ్గా జరిగి, ఒక్కటిగా బంధించబడిన ఆమె చేతుల క్రిందుగా పోనిచ్చి, చేతుల్నీ, కుర్చీ వెనుకభాగాన్నీ కలిపి కట్టేశాడు. శాంతలో కొత్త భయం ప్రారంభమైంది. ఆమెలో వెయ్యి ప్రశ్నలు పుట్టుకొస్తున్నాయి. రెప్ప వేయకుండా ఆమె ఎదురుగా వున్న నాయకుడిని చూస్తోంది.

"మిసెస్ రంగనాథ్, మీలాంటి స్త్రీలు శీలం కోసం ప్రాణాలు అర్పించేస్తారు! అవునా?" నవ్వుతూ ప్రశ్నించాడతను. "తల ఆడిస్తే చాలు. మీరు మాట్లాడలేరు!"

శాంత ఉలిక్కి పడింది. ఒక్కసారిగా శరీరమంతా చల్లబడిపోయిందామెకి. చెమటలు కమ్ముతున్నాయి. వలలో చిక్కిన లేడి కళ్ళల్లా భయానికి రూపాల్లా తయా

రయ్యాయి ఆమె కళ్ళు. తల గ క్తంతో పోటెక్కి పోతోంది.

కెంపుల్లా ఎర్ర గా వున్న ఆమె కళ్ళలో విశ్వరూపం ధరించిన భయాన్ని అర్థం చేసుకున్నట్టు అతను చిన్నగా నవ్వాడు. ఇవతలికి ఉబుకుతున్న బీడా రసాన్ని జబ్బతో తుడుచుకున్నాడు. అతని చెయ్యి జేబులోకి వెళ్ళింది. క్షణంలో, యెర్రటి పిడిలో దాగిన కత్తితో ప్రత్యక్ష మైంది.

కాంత గుండెలో వెయ్యి గుర్రాలు ఒకేసారి పరుగెట్టడం ప్రారంభించాయి. భయంతో తన గుండె ఆగి పోతుందా? వీళ్ళు యెందుకిలా ప్రవర్తిస్తున్నారు? వీళ్ళెవరు? వీళ్ళకి తనేం అపకారం చేసింది? అతని మణికట్టు మెరుపులా కదిలింది. తళుక్కున మెరుస్తూ కత్తి ఇవతలికి వచ్చింది. కాంత కంగారుగా చూస్తోంది. శీలం కోసం ప్రాణం....తన....ప్రాణం తీస్తాడా?....

అతను రెప్పలు వాల్చి కత్తి పదునుని వోసారి చూశాడు. అతని పెదవులమీద తృప్తికరంగా చిరునవ్వు ప్రత్యక్షమవుతోంది. అతని చేతిలో కత్తి అటూ ఇటూ ఆడింది. వెలుతురు కత్తి పదును మీద నాట్యం చేస్తోంది.

కాంత శరీరం మళ్ళీ జలదరించింది. కళ్ళు తిరుగుతున్నట్టుంది. నోట్లో ఇరుక్కున్న గుడ్డని తోసుకుంటూ వాంతి అయ్యేలా వుంది. అతని రెప్పలు పైకి లేచాయి. ఆమె కళ్ళలోని భయాన్ని సంతృప్తికరంగా ఒకసారి చూసి, పొడుగాటి ఆమె కంఠాన్ని ఆశగా చూశాడతను.

కాంత చూపులు అతనిపక్కనే నిలబడ్డ పొట్టివ్యక్తి మీద పడ్డాయి. వదులుగా వున్న నలిగిపోయిన పాంటు,

వదులుగా వున్న చొక్కామీద గ్రీజు మరకలు. మడమలమీద తన బరువుని ఆన్చి, వెనక్కి ముందుకీ వూనకం వచ్చిన గణాచారిలా వూగుతున్నాడతను.

కత్తి పట్టుకున్న పొడుగాటి వ్యక్తి చెయ్యి అతనివైపు సాగింది. మౌనంగా కత్తిని అందుకున్నాడతను. కాంత అతన్నే చూస్తోంది. అతను మూగవాడా?

క్షణకాలం కత్తిని పరిశీలించిన అతని చూపులు గదిని కలయజూశాయి. నిద్రలో నడుస్తున్నవాడిలా అతను టేబుల్ పక్కగా వున్న స్టూల్ వైపు అడుగులేశాడు. స్టూలుమీదున్న గాజుకూజాని తృప్తికరంగా చూశాడు. జేబులోంచి రుమాలు తీసి, కూజామీది మూతను రుమాలుతో జాగ్రత్తగా పట్టుకుని, తీసి స్టూలుమీద పెట్టాడు. అతని చెయ్యి మళ్ళీ జేబులోకి వెళ్ళింది. కాంత ఆశ్చర్యంగా అతన్నే గమనిస్తోంది. ఏం చేస్తున్నాడతను?

సిగరెట్ లైటర్‌తో అతని చెయ్యి ఇవతలికి వచ్చింది. కాంత చూపులు అతని పళ్ళమధ్య కదుల్తోన్న చుట్టమీద వాలాయి. లైటర్ వెలిగింది. మంట పొడుగ్గా, నీలంగా పైకి లేచింది. మంట చుట్టని తాకలేదు.

కత్తి పదునుని మంటలో పెట్టి, అటూఇటూ జరుపుతూ వుండిపోయాడతను. కాసేపు కాల్చిన తరువాత లైటర్ని ఆర్పి జేబులో పడేసుకున్నాడు. కత్తిని కూజాలోని నీళ్ళలో ముంచాడు. సుయ్‌మంటూ చప్పుడైంది. కత్తిని ఇవతలికి లాగి, నోట్లోంచి చుట్టని లాగి, కత్తిని కాసేపు ఊదుతూ వుండిపోయాడతను.

“మిసెస్ రంగనాథ్ ....” కాంత తటాలున తన కళ్ళని పొడుగాటి వ్యక్తివైపు తిప్పింది.

"ఇప్పుడు మీకు కొంచెం కష్టం కలిగించాల్సి వుంది. పెద్ద కష్టమేం కాదు. మీరు వోర్చుకోగలరు. ఓర్చుకోవాలి...." పొడుగాటి వ్యక్తి మర్యాద ఉట్టిపడే తన మామూలు ధోరణిలో మాట్లాడ్డం ప్రారంభించాడు.

తేనె పూసిన కత్తి! కాంత లోపలోపల్లే—మనసులో పళ్ళు కొరుక్కుంది.

"మిసెస్ రంగనాథ్. చిన్న గాయం, చిన్న కోత. మీ వీపుమీద చాకుతో స్వస్తిక్ ఆకారంలో చిన్న గాయం చేస్తాను. మరీ లోతుగా కాదు; భయపడకండి. పన్నెండు కుట్లుకన్నా ఎక్కువ అవసరంలేని కోత కోస్తాను...." అన్నాడతను శస్త్ర చికిత్స చేయబోయే సర్జన్ రోగికి ధైర్యం చెప్తున్నట్టు.

కాంత నిస్సహాయంగా కళ్ళని అటూ ఇటూ తిప్పింది. 'వద్దు, ప్లీస్....వద్దు!' అంటున్నాయి ఆమె కళ్ళు; నీళ్ళతో నిండుతున్న ఆమె కళ్ళు.

"సారీ, మిసెస్ రంగనాథ్ తప్పనిసరి. క్షణకాలం కళ్ళు మూసుకోండి. కత్తి సర్జికల్ నైఫ్‌లా పదునుగా వుంది. మీకోసం దాన్ని కాల్చి, శుభ్రం చేశాం. ఏం జరిగిందో మీకు తెలిసేలోగా పనయిపోతుంది. మా దారిన మేం పోతాం...." అంటూ అతను కత్తి అందుకున్నాడు. కాంత కళ్ళు కాలువలు కట్టాయి. ఆమె హృదయం మౌనంగా ఆక్రోశిస్తోంది, ప్రాధేయపడుతోంది.

అతను కుర్చీ వెనక్కి నడిచాడు. అతని చేతివేళ్ళు జాకెట్ అంచులో దూరుతున్నాయి.

క్షణంలో ఆమె జాకెట్ కిందిదాకా ఫర్రున చిరిగిపోయింది. అతని వేళ్లు బ్రాహుక్స్‌ని తొలగించాయి.

జాకెట్ రెండు పైపులకూ తోయబడుతోంది. అతని వేళ్ళు యేదో పురుగు కాళ్ళలా ఆమె వీపుమీద పాకుతున్నాయి. ఆమె చర్మం బిగుసుకుపోతోంది. భయంతో ఆమె శరీరం కుంచించుకుపోతోంది. ఏదో కేక, ఆర్తనాదం ఆమె గుండెల్ని చీల్చుకుంటూ దూసుకొస్తోంది, కంఠంలో అణగారిపోతోంది.

ఏదో అగాధంలోంచీ మళ్ళీ ఆ కంఠం మర్యాదగా పలుకుతోంది.

"మిసెస్ రంగనాథ్, కదలకండి. మీ యెడమ భుజానికి దగ్గరగా స్కెచ్ పెన్‌తో స్వస్తిక్ ఆకారంతో గీత గీస్తాను, ఆ తరువాత ఆ గీత వెంట...."

శాంత శరీరం పెనుగాలిలో చిగురుటాకులా వణకడం ప్రారంభించింది. రాక్షసుడు! తన చెవుల్లో కూడా పత్తి దోపి, తాత్కాలికంగా చెవిటిదాన్ని చేసేస్తే యెంత బాగుండేది! ఆమె వొళ్ళు ఒక్కసారి ఝల్లుమంది. మనిషి చేతిలోని పదునైన కత్తికింద చిక్కే నోరులేని జంతువులపట్ల జాలీ, కరుణా పర్వతాల్లా పెరుగుతున్నాయామెలో. వీపుమీద చల్లగా, తడిగా యేదో పాకుతోంది.

"కదలకుండా, భయపడకుండా కూచోండి. కళ్ళు మూసి తెరిచేలోగా అయిపోతుంది. కళ్ళు మూసుకోండి!" సానుభూతిపరుడైన సర్జన్ కంఠం వెనుకనుంచీ ఆమెని హెచ్చరించింది.

అప్రయత్నంగా శాంత కళ్ళని గట్టిగా మూసుకుంది భయం మూలంగా. ఆ రాక్షసుడు చెప్పినట్టు కళ్ళు మూసుకున్నందుకు ఆమె తనని తిట్టుకుంది.

చటుక్కున యేదో మంట ఆమె వీపుని రెండు

అంగుళాల పొడవు చీల్చింది. ఏదో వెచ్చగా జారుతోంది మంట కిందికి రెండంగుళాలు సాగింది. కుడివైపుకి రెండంగుళాలు, మరో రెండంగుళాలు, మరో రెండు.... మరో రెండు....వీపుమీద యేదో మంటలోంచీ ఏవో కాలువలు .... కన్నీళ్ళతో ఆమె మొహం తడుస్తోంది, రక్తంతో తడుస్తున్న ఆమె వీపులా....

"ఓకే....మిసెస్ రంగనాథ్! థాంక్యూ! అయిపోయింది...." వెనకనుంచీ తృప్తికరంగా అంటోంది అతని కంఠం. కాంత బరువుగా నిట్టూరుస్తూ కళ్ళు తెరిచింది ధైర్యంగా.

అతను ఆమె ముందుకి నడిచాడు. పిడిలాగా ఎర్రగా మెరుస్తున్న కత్తిని అనుచరుడికి అందించాడతను. మోచెయ్యిదాకా పైకితోసిన చొక్కా చేతిని ఎడంచేత్తో కిందికి లాగుతూ ఆమెవైపు నవ్వుతూ చూశాడతను. కాంత కళ్ళు అప్రయత్నంగా అతని చేతివైపు తిరిగాయి. అతని కుడి చేతిని అంటిపెట్టుకున్న గ్లవ్ పైన గొలుసు వదులుగా వేళ్ళాడుతోంది. గొలుసు మధ్యలో దీర్ఘ చతురస్రాకారంలో పట్టీ....గుండె తగిలిస్తూ, చిన్నగా నవ్వాడతను.

పొట్టి వ్యక్తికి ఆమె దగ్గరగా జరిగాడు. కత్తికి అంటిన రక్తాన్ని ఆమె చీరకి తుడిచేశాడు. మడిచి తన అనుచరుడి చేతికి అందించాడు. రెండు చేతుల్నీ పాంటుజేబుల్లోకి దోపుకొని అతను ఆమె అర్ద్రనయనాల్లోకి చూశాడు. ఎర్రటి నాలుక, అతని యెర్రటి పెదాల్ని ఒకసారి తడిమింది.

"గుడ్ బై మిసెస్ రంగనాథ్! మేం వెళ్ళిపోయిన పావుగంటలో మీ భర్త వస్తాడు. టేక్ రెస్ట్!" అంటు

అతను అనుచరుణ్ణి చూస్తూ టేబుల్ వైపు తల యెగరేశాడు.

పొట్టి వ్యక్తి ఉత్సాహంగా టేబుల్ మీదికి వొంగి, దొంతరలుగా పెట్టబడిన కేసు కాగితాల్ని అందుకున్నాడు. ఏకాగ్రతతో వాటిని చించిపడేయడం ప్రారంభించాడు.

మూడు నిమిషాల్లో అన్ని కాగితాల్ని ముక్కలు ముక్కలుగా చించి టేబుల్ మీద గుట్టగా పడేశాడు. ఆమెవైపు వొకసారి చూసి, ఇద్దరూ గుమ్మంవైపు నడిచారు.

కాంత అసంకల్పితంగా తన చూపుల్తో వాళ్ళని వెంబడించింది. గది తలుపు వాళ్ళ వెనక మూసుకుంది. కాసేపట్లో వీధి తలుపు మూసిన చప్పుడు ఆమెకి వినిపించింది.

నోరారా వెక్కి వెక్కి యేడవాలనిపిస్తోందామెకి. తాత్కాలికంగా నోరులేని కాంత మౌనంగా వెక్కి వెక్కి యేడవసాగింది; దీనంగా.

• • •

లాయర్ రంగనాథ్ సగం కాలిన సిగరెట్ పీకతో మరో సిగరెట్ ముట్టించాడు. నోరు మండుతోంది. కడుపు మండుతోంది. ఆ రెండింటినీ మించి అతని హృదయం మండుతోంది.

ఎవర్నీ నొప్పించకుండా, పరిమితంగా ప్రాక్టీస్ సాగించుకుంటూ, మర్యాదగా, సాదాగా జీవించే వ్యక్తి తను. తనకి శత్రువులే లేరు. కాంత, తను ప్రేమించి పెళ్ళాడిన స్త్రీ. ఆమెకీ శత్రువులు లేరు. తనకి లేనట్టే, ఆమెకీ చేదుగతం లేదు! గతంలోని క్రీనీడలు వర్త

మాసంలో తనమీద పడడానికి వీలులేదు.

అయితే, గతరాత్రి ఆమెమీద అఘాయిత్యం ఎందుకు జరిగింది? అర్థంకాని విధంగా, విచిత్రంగా జరిగిన ఆ దారుణం అతన్ని హడలగొట్టేస్తోంది.

కాంత చెప్పిందాన్నిబట్టి ఆ దుర్మార్గులిద్దరూ సైకలాజికల్ కేసుల్లా అవుపిస్తున్నారు. ఒకడు యెంతో మర్యాదగా, నెమ్మదిగా, శాంతంగా మాట్లాడాడు. రెండో వ్యక్తి అసలు పెదవి కదపలేదు.

తన భార్యను గాయపరచి, కేస్ ఫైల్స్‌ని యెందుకు పాడుచేశారు? ఆ ఫైల్స్‌లోని కేసుల్తో వాళ్ళకి సంబంధం వుందా? ఇరవై నాలుగ్గంటలుగా ఇవే ప్రశ్నల్ని తన బుర్ర కలయదిప్పుతోంది. జవాబులు దొరకని ప్రశ్నలవి!

ఆరిపోయిన సిగరెట్‌ని గిరాటేసి మరో సిగరెట్ వెలిగించాడతను. నీరసంగా తలని వెనక్కి వాల్చి, రెండు కాళ్ళనీ టేబుల్ మీదికి జాపి, కళ్ళు మూసుకున్నాడు రంగనాథ్. ఉన్నట్టుండి అతను ఉలిక్కిపడ్డాడు. తన ఆలోచనల్ని చెదరగొడుతో శబ్దం చేసిన ఫోన్ని అందుకున్నాడు. అప్రయత్నంగా రిస్ట్‌వాచీ చూశాడు. పన్నెండు గంటలు.

"యస్?"

"లాయర్ రంగనాథ్?" అవతల కంఠం బొంగురుగా అంది. ఆ కంఠాన్ని యెప్పుడో, యెక్కడో విన్నట్టుందతనికి.

"యస్."

"రంగనాథ్, నీ భార్య యెలా వుంది?" బొంగురు కంఠం ఏకవచనంలో ప్రశ్నించింది.

"మీ రెవరు?" రంగనాథ్ ఆశ్చర్యంగా ప్రశ్నించాడు.

"నీ భార్య యెలా వుంది? యెన్ని కుట్లు వేశారు?"

రంగనాథ్ అప్రయత్నంగా మంచంవేపు చూశాడు. శాంత అటుతిరిగి పడుకుంది. వీపుమీది బ్యాండేజీ తెల్లగా అవుపిస్తోంది. డాక్టర్ పన్నెండు సూచర్స్ వేశాడు. ఆమెకి బాగా నిద్రపట్టడానికి మాత్రలిచ్చాడు. జరిగిందంతా అడిగి తెలుసుకున్న డాక్టర్ తనని అదోరకంగా అనుమానంగా చూశాడు. రంగనాథ్ నిట్టూర్చాడు. అటువైపునుంచి బరువుగా ఊపిరి పీల్చుకుంటున్న శబ్దం అతని చెవిలో సూరుతోంది.

"హూ ఆర్ యూ?"

"నేనెవరో నీకు తెలీదు; తెలుసుకోలేవు! అయితే నువ్వు తెలుసుకోవాల్సింది వేరేవుంది. దాన్ని నీ బుర్రలోకి యెక్కించడానికి, నిన్న రాత్రి నీకు, నీ భార్య ద్వారా హెచ్చరిక చేయబడింది...."

"ఎవర్నువ్వు?" రంగనాథ్ బిగ్గరగా అరిచాడు. తన భార్యని కర్కశంగా గాయపరచిన ఛండాలుడు తనతో ధైర్యంగా మాట్లాడుతున్నాడు!

"ఇల్లూ కోర్టూ; కోర్టూ ఇల్లూ-బాడ్మింటన్ బాల్‌లా బతకాల్సిన నువ్వు నీకు సంబంధించని విషయాల్లో జోక్యం చేసుకుంటున్నావ్."

"మిస్టర్, ఇతర్ల విషయాల్లో వేలు పెట్టే అలవాటు నాకు లేదు. వి నెవర్ కేర్! నువ్వు...."

అవతలి కంఠం యెగతాళిగా నవ్వింది. "ఇతర్ల విషయాల్లో వేళ్ళు కాదు, చేతులూ కాళ్ళూకూడా పెట్టి జేబులు నింపుకోవడమే మీ లాయర్ల వృత్తి. నీది కాని వంటకంలో గరిటె పెట్టి కలియతిప్పబోతున్నట్టు అయిదు రోజుల క్రితం స్వయంగా నువ్వే, నాకు ఫోన్‌లో

చెప్పావ్!"

రంగనాథ్ ఉలిక్కి పడ్డాడు. ఆ కంఠాన్ని ఎప్పుడు యెక్కడ విన్నాడో అతనికి తటాలున గుర్తొచ్చింది. రిసీవర్ని పట్టుకున్న అతని చెయ్యి వణకడం ప్రారంభిం చింది. నుదుర్ని తడుపుతున్న చెమటని అరచేత్తో తుడుచు కున్నాడతను.

"లాయర్, నీకు మళ్ళీ వార్నింగ్ ఇవ్వబడదు. ఏ పట్టాలమీద నువ్వు ప్రయాణం చేయాలో నీకు సూచించ బడింది. ఈసారి నువ్వు సరిహద్దు దాటితే నువ్వూ, నీ భార్యా, నీ ఇల్లూ—నీ సర్వస్వం ప్రమాదవశాత్తూ కాలి బూడిదగా మారుతారు! మొదటి పొరపాటుగా భావించి నీకు మెలువార్నింగ్ ఇచ్చాను. అర్థమైందా?"

రంగనాథ్ పెదవులు వణకడం ప్రారంభించాయి. మెలువార్నింగ్! ఆడదాన్ని కట్టేసి, నోట్లో గుడ్డకుక్కి, వీపుమీద కోయడం మెలువార్నింగ్! గుడ్ గాడ్!

"నా ప్రశ్నకి నువ్వు సమాధానం చెప్పలేదు!" బొంగురు కంఠం గద్దించింది.

"ఏ... మి....టి....?"

"అర్థమైందా అని అడిగాను...."

"ఇది అమానుషం...."

"మనిషికి మనిషిలా చెప్తే వొకోసారి బుర్రకెక్కదు. వాతపడితేగానీ వేడి తెలీదు....మళ్ళీ అడుగుతున్నా, అర్థమైందా?"

"ఆ...." రంగనాథ్ బలహీనంగా అన్నాడు.

"లాయర్ భాయ్, పీకమీద నాట్యం చేయాల్సిన కత్తి, వీపుమీద తేలిగ్గా గీతలు గీసింది. ఈసారి అలా జరగదు. గుల్లలో నత్తలా నీ బతుకు బతుకు!" క్లిక్ మన్న

శబ్దం అంతసేపూ సాగిన సంభాషణకి ఫుల్ స్టాప్ పెట్టింది.

చెమటతో తడిసిన చేతిలోంచి వణుకుతూ జారిపో తున్న రిసీవర్ని మెల్లిగా క్రెడిల్ మీద పెట్టాడు రంగనాథ్. ఏవేవో దృశ్యాలు అతని కళ్ళముందు పరిగెడుతున్నాయి. అర్థం పర్థం లేకుండా జరిగిన విషయాలన్నింటినీ కలిపే కారణం అతనికి మెల్లి మెల్లిగా తెలుస్తోంది.

అతని గుండె వేగంగా కొట్టుకోడం ప్రారంభించింది. బలహీనంగా నిట్టూరుస్తూ అతను తలని వెనక్కి వాల్చేశాడు....

• • •

తలుపు తట్టిన చప్పుడు.

"లోపలికి రండి!" అన్నాడు లాయర్ రంగనాథ్, తల వంచుకుని ఏవో కాగితాల్ని చూస్తూ.

తలుపు తెరుచుకుంది; మూసుకుంది. కాగితాలను బల్లమీద పడేసి రంగనాథ్ తలెత్తాడు. ఎదురుగా నిలబడ్డ పొడుగాటి యువకుణ్ని ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు.

పొట్టిగా వున్న క్రాపు, పెద్ద కళ్ళు. సన్నగా పెదవుల చివర్ల దాకా సాగిన మీసాలు. కండలు తిరిగి కడ్డీలా వున్న శరీరం, తెల్లటి పాంటు, తెల్లటి షర్టు, స్నఫ్ కలర్ స్వెట్టర్ అతని శరీరాన్ని బిగుతుగా పట్టుకుంది.

"మిస్టర్ రంగనాథ్, నమస్తే!" అన్నాడతను. అతని చెయ్యి పైకి లేచి, అతని నుదుర్ని తాకింది. ఆ కదలికలో యేదో క్రమశిక్షణ వుంది. చేతి నరాలు మెలికలు తిరిగాయి.

రంగనాథ్ అప్రయత్నంగా తలపంకిస్తూ బొమలు ముడేశాడు.

"కేరాఫ్ 56 ఏ.పి.వోకి పంపిన మీ ఉత్తరం, మిజోరంలోవున్న నాకు చాలా చాలా ఆలస్యంగా అందింది." అన్నాడతను చిన్నగా నవ్వుతూ.

రంగనాథ్ కళ్ళు మెరిశాయి. మొహంమీద చిరునవ్వు ప్రత్యక్షమయింది. "మనోజ్! పోల్చుకోలేకపోయాను....సిడౌన్!"

మనోజ్ అతనిముందు కుర్చీలో కూచుని, నిట్టూర్చాడు. రంగనాథ్ రెండు చేతుల్నీ టేబుల్ మీద వుంచి, ముందుకి వంగాడు.

"అయామ్ సారీ....చాలా దారుణం జరిగింది...."

మనోజ్ నిట్టూర్చాడు.

"కరుణాకర్ తను సంపాదించిందంతా నా స్వాధీనం చేశాడు. పాతిక వేలదాకా బాంక్స్‌లో వుంది. మరో ఇరవై వేలుచేసే నగలున్నాయి. మీ అన్నయ్య లైబ్రరీలోని బుక్స్ విలువ ముప్ఫై వేలదాకా వుంటుంది. ఆ పుస్తకాల్ని నన్ను తీసేసుకోమన్నాడతను. మొత్తం డెభ్భై అయిదు వేలు అవొచ్చు. అదంతా నీదే...."

"డబ్బుకోసం నేను రాలేదు."

రంగనాథ్ ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. "అన్నయ్యను కలుసుకున్నావనుకుంటాను...."

"కలుసుకున్నాను. అంతా తీసుకుని ఆర్మీలోకి పారిపొమ్మన్నాడన్నయ్య!"

"మంచి సలహా...." రంగనాథ్ వెంటనే అన్నాడు.

మనోజ్ అతన్ని ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. రంగనాథ్ మొహం సీరియస్‌గా వుంది.

"మిస్టర్ రంగనాథ్, యెందుకలా అంటున్నారు?"

మనోజ్ అడిగాడు. రంగనాథ్ మాట్లాడకుండా అదోలా చూశాడు.

"సన్నిహితులైన మీరు, కేసు విషయంలో అన్నయ్యకి యెందుకు సహాయం చెయ్యలేదు?" మనోజ్ ప్రశ్నించాడు.

"కరుణాకర్ యెవర్నీ సహాయం చెయ్యనివ్వలేదు. మీ వదిన హత్య అతన్ని పూర్తిగా భ్రమింపదీసింది. బాగా సన్నిహితులైన నాలాంటి వాళ్ళకి తప్ప అందరికీ మీ అన్నే దోషి అనిపించేంత కట్టుదిట్టంగా కేసు నడిచింది. మనోజ్, యెవరో చట్టంతో ఆడుకున్నారు...."

"చట్టంతో, అన్నయ్య జీవితంతో ఆడుకున్న వాళ్ళతో నేను ఆడుకుంటాను మిస్టర్ రంగనాథ్!"

రంగనాథ్ కంగారుగా చూశాడు. మనోజ్ కళ్ళు ఆవేశంతో మెరుస్తున్నాయి.

"అన్నయ్య నుంచీ కేసు వివరాలు తెలుసుకోవాలనుకున్నాను. ఆయన నన్ను పూర్తిగా నిరుత్సాహపరిచే ప్రయత్నం చేశాడు. ఆయన నా గురించి భయపడుతున్నాడు. వివరాలన్నీ నాకు చెప్పండి. వదిననూ, గీతనూ చంపిన కిరాతకుల్ని పట్టుకోవటంలో నాకు సహాయం చేయండి!" తదేకంగా రంగనాథ్ మొహంలోకి చూస్తూ అన్నాడు మనోజ్.

రంగనాథ్ యిబ్బందిగా చూశాడు. అసహనంగా కుర్చీలో కదిలాడు. తటాలున కుర్చీలోంచి లేచాడు. గుమ్మం వైపు నడిచాడు. హాల్లో కళ్ళి కాసేపట్లో తిరిగొచ్చాడు. టేబుల్ ముందు నిలబడి అదోరకంగా మనోజ్ ని చూశాడు.

"మనోజ్, మీ అన్నయ్య నీ కోసం కేసు వివరాలు

చెప్పకుండా దాటవేశాడు. నేను నా కోసం ఆ విషయంలో నీకు సహాయం చేయలేను....! అయామ్ సారీ!...."

"మిస్టర్ రంగనాథ్!"

"మనోజ్, నీకో సలహా యిస్తాను: మీ అన్నయ్య సలహా పాటించు!"

"రంగనాథ్ గారూ....!" మనోజ్ ఆశ్చర్యంతో అన్నాడు.

రంగనాథ్ నిట్టూర్చి, యేదో చెప్పబోయాడు. గుమ్మం దగ్గర చప్పుడయింది. కాఫీ ట్రేతో కాంత ప్రవేశించింది.

"కాంతా, నువ్వు మనోజ్‌ని చూడలేదనుకుంటా. మన కరుణాకర్ తమ్ముడు...." రంగనాథ్ పరిచయం చేశాడు. అతని కంఠంలో హుషారు లేదు.

మనోజ్ నిలబడి ఆమెకి నమస్కారం చేశాడు. కాంత తలాడిస్తూ చిరునవ్వు నవ్వింది. ఆమె అందించిన కాఫీకప్పుని అందుకుని కూచున్నాడతను.

"నర్మద నాతో చాలా కలుపుగోలుగా ఉండేది. అయామ్ సారీ" అందామె విచారంతో.

"థాంక్స్!" అన్నాడు మనోజ్. ఒకసారి కాఫీ చప్పరించి, రంగనాథ్ కుర్చీలోంచి లేచాడు. మనోజ్ వైపు చూశాడు.

"అప్పట్లో మీ అన్నయ్య పెద్ద షాక్‌లో వున్న కారణంగా, అతని సహకారం లేని కారణంగా, ఆ కేసుని నేను తీసుకోలేకపోయాను. నిరపరాధి అయిన కరుణాకర్ జైల్లో మగ్గిపోవడం భరించరాని అన్యాయంగా అనిపించింది నాకు. అతని హృదయానికి తగిలిన గాయం

కొంచెం మా నేర, కేసుని అప్పీలుకి తీసుకెళ్ళాలని నేను అనుకున్నాను. కానీ ఆ ప్రయత్నం విరమించుకోవాల్సి వచ్చింది. మీ అన్నయ్యాదీ, నాదీ మంచి స్నేహం. మని షికి తన తరువాతే స్నేహితం అని నేను అనుకోవాల్సి వచ్చింది..."

మనోజ్ అర్థంకానట్టు చూశాడు. "నా కంతా అయోమయంగా వుంది...."

రంగనాథ్ చిన్నగా నిట్టూర్చాడు. మెల్లిగా కాంత వైపు జరిగాడు. రెండు భుజాల్నీ పట్టుకుని ఆమె వీపు మనోజ్ వైపు వుండేలా తిప్పాడు. మెల్లిగా తలెత్తి మనోజ్ వైపు చూశాడు.

"మనోజ్, కరుణాకర్ కేసుని పై కోర్టుకి తీసు కెళ్ళాలన్న నా ఆలోచన, అమాయకురాలైన నా భార్యని శిక్షించింది! చూడు...." అంటూ ఆమె భుజాల్ని కప్పిన పైటని పక్కకి తోశాడు.

మనోజ్ ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. ఎడమవైపు జాకెట్ బాగా కిందికి కత్తిరించబడింది, స్వస్తిక్ ఆకారంలో వున్న బ్యాండేజీ తెల్లగా అవుపిస్తోంది. దానిచుట్టూ వీపు కందిపోయి వాచింది.

"ఇద్దరు వ్యక్తులు ఈ యింట్లో కాంతని ఎటాక్ చేశారు. ఆమెని బంధించి, నోట్లో గుడ్డలు కుక్కి, కత్తితో వీపు మీద గాయం చేశారు!" రంగనాథ్ కంఠం ఆవేశంతో వణికింది.

"ఎవరు? ఎవరు వాళ్ళు?"

"ఎవరో తెలీదు. ఎందుకలా చేశారో కూడా అప్పట్లో తెలీదు. అనవసరమయిన విషయాల్లో తల దూర్చినందుకు నన్ను హెచ్చరించడం కోసం నా భార్య వీపుమీద

క లైతో కోశామనీ రాత్రి యెవరో వ్యక్తి ఫోన్లో నాకు తెలియజేశాడు. మీ అన్నయ్య కేసుగురించి ప్రయత్నాలు చేయడమే అనవసరమయిన విషయం అని అతని మాటల్ని బట్టి నేను అర్థం చేసుకున్నాను....”

“మీ ప్రయత్నాల గురించి యెవరికి తెలుసు?” మనోజ్ ఉద్రేకంతో ప్రశ్నించాడు.

“ఎవరికీ తెలీదు.... కానీ వారంరోజుల క్రితం ఒక వ్యక్తి నాకు ఫోన్ చేశాడు. కరుణాకర్ ఎన్నో కేసుల్లో తనకి సహాయం చేశాడనీ, అతను శిక్ష అనుభవించడం భావ్యంకాదనీ, అతని కేసుని అప్పీల్ చేసినట్టయితే అన్ని విధాలా సహాయం చేయడానికి తను సిద్ధంగా వున్నాడనీ అన్నాడతను. మీ అన్నయ్యపట్ల అభిమానం అతని కంఠంలో వినిపించింది. అతనెవరో చెప్పమని అడిగాను. తన పేరు బైటికి రావడం తనకి ఇష్టంలేదనీ, తెర వెనక వుండి నాతో సహకరిస్తాననీ అన్నాడతను.

“అప్పీలు గురించి ఆలోచిస్తున్నట్టు అతనికి చెప్పాను. ఇలాంటి కేసులో మనకి యెందరి సహాయమో అవసరం కావచ్చు. మళ్ళీ ఫోన్ చేస్తానంటూ అతను డిస్కనెక్ట్ చేశాడు ”

మనోజ్ కుర్చీలో ముందుకి జరిగాడు. “తరవాత?” రంగనాథ్ తదేకంగా అతని మొహంలోకి చూశాడు.

“ఆ వ్యక్తీ, రాత్రి ఫోన్ చేసి నన్ను బెదిరించిన వ్యక్తీ ఒక్కడే అని ఆ కంఠస్వరం నాకు చెప్పింది!”

మనోజ్ ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. రంగనాథ్ నిట్టూర్చాడు. “అతనెవరో నా ప్లాన్ గురించి, తెలివిగా, నా ద్వారానే తెలుసుకున్నాడు. భయంకరంగా ప్రవర్తించి; నా భార్యను గాయపరచి, నాకు ‘మైల్డువార్నింగ్’

ఇచ్చాడు మనోజ్, యెవరో నరరూప రాక్షసుడి హస్తం దీని వెనక వుంది. కరుణాకర్ కోసం కాకుండా, చివరికి నాకోసంకూడా నేను ఆ వ్యక్తిని యెదుర్కోలేనని పిస్తోంది!" అన్నాడతను వణికే కంఠంతో.

మనోజ్ మెల్లిగా కాంతవైపు తిరిగాడు. "మిసెస్ రంగనాథ్, వాళ్ళేలా వున్నారో, ఎలా ప్రవర్తించారో దయచేసి చెప్పండి."

కాంత మొహంలో భయం ప్రత్యక్షమైంది. కళ్ళల్లో యేవో నీడలు వ్యాపించాయి. "నన్ను అనుక్షణం భయంతో నింపి గడగడలాడించిన వాళ్ళ గురించి తలుచుకోవాలంటేనే భయంగా వుంది. తాళంతీసి ఇంట్లోకి ప్రవేశించాను...." వణికే కంఠంతో ఆమె అంతా పూసగుచ్చినట్టు చెప్పింది. మొహానికి పట్టిన చెమటను చీర కొంగుతో తుడుచుకుంది. రంగనాథ్ చిన్నగా దగ్గాడు.

"ఆ రోజు నా కారు ట్రబులిచ్చింది. బ్రేక్స్ ఫెయిల్ అయ్యాయి. మరమ్మత్తు చేయించుకుని ఆలస్యంగా ఇల్లు చేరుకున్నా. కాంతని దయనీయమైన స్థితిలో చూశాను. డాక్టర్‌కీ, పోలీసులకీ ఫోన్ చేశాను. పోలీసులు వెయ్యి ప్రశ్నలు వేశారు. వేలిముద్రలకోసం ఇల్లంతా గాలించారు. ఎలాగో తాళం తెరిచి, ఇంట్లో ప్రవేశించి, పెరటి తలుపుతీసి మళ్ళీ ముందు తలుపు తాళం బిగించి వాళ్ళు ఇంట్లో నక్కి దాక్కునివుండాలని ఇన్‌స్పెక్టర్ అన్నారు. కొంతమంది నేరస్థుల ఫోటోల్ని కాంతకి చూపించాడు. లాభంలేకపోయింది. ఏదేనా తెలిస్తే వెంటనే వాళ్ళకి తెలియజేయమన్నారు."

"ఫోన్ కాల్ గురించి తెలియజేశారా?" మనోజ్ ప్రశ్నించాడు.

రంగనాథ్ తల అడ్డంగా ఆడించాడు. "లేదు, ఇప్పటిదాకా జరిగిందంతా పూర్తిగా, పర్మనెంట్‌గా మరిచిపోడానికి నిశ్చయించుకున్నాను. పోలీసులకి తెలిస్తే మళ్ళీ ప్రమాదం జరగొచ్చు!"

మనోజ్ కుర్చీలోంచి లేచాడు. అతని పిడికిళ్ళు బిగుసుకున్నాయి. రక్తంతో ఎరుపెక్కిన కళ్ళతో కాంత వైపు చూశాడు.

"మా వదిననూ, గీతనూ హత్య చేసి, మా అన్నయ్యను బతికిన శవంలా మార్చి, అథం శుభం ఎరగని మిమ్మల్ని పీడించిన ఆ రాక్షసుల్ని వెతికి పట్టుకొని, మీ అందరి తరఫునా ప్రతీకారం తీర్చుకుంటాను!" మనోజ్ కంఠంలో ఉద్రేకం గంటలా ఖంగుమంది.

రంగనాథ్ అదిరిపడి, కంగారుగా చూశాడు. "మనోజ్... ప్లీజ్....ఆవేశపడొద్దు. కరుణాకర్ చెప్పినట్టు చెయ్. ఆ విషయంలో జోక్యం చేసుకున్న వాళ్ళందరూ నిర్దాక్షిణ్యంగా శిక్షించబడతారని నాకు అనుమానంగా వుంది...."

"మీరుకూడా అన్నయ్యలాగే నాకు భయం రంగరించి పోస్తున్నారు!" మనోజ్ అడ్డుతగులుతూ అన్నాడు.

రంగనాథ్ విచారంగా తల అడ్డంగా వూగించాడు. "అడ్వొకేట్ అన్నారావుగారి దగ్గర కరుణాకర్ గతంలో అసిస్టెంట్‌గా పనిచేశాడు. ట్రయల్ జరిగేటప్పుడు అన్నారావుగారు అతని కేసుని తీసుకొని వాదించాలనుకున్నారు. అలా అనుకోవడంవల్ల ఆయన హఠాత్తుగా మరణించాల్సి వచ్చింది...."

"వాట్?!" మనోజ్ ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు.

"ఏదో లారీ ఆయన కారుని నుజ్జునుజ్జు చేసి, మాయమై

పోయింది. అప్పట్లో అది మామూలు యాక్సిడెంటనే అనుకున్నాను. కానీ అది ఆయనకి పర్మనెంట్ వార్నింగ్ అని నాకు ఇప్పుడు అనిపిస్తోంది ..."

"గుడ్ గాడ్!" మనోజ్ తన ఆశ్చర్యాన్ని దాచుకోలేకపోయాడు. అతని మొహం జేవురించింది, "రంగనాథ్ గారూ, మీరు నాకు సహాయం చెయ్యక్కర్లేదు. ఎవర్నీ ఇందులోకి లాగడం నాకు ఇష్టంలేదు. అన్నయ్య మీకు అప్పగించిందంతా బాంకులో నా పేర ట్రాన్స్‌ఫర్ చేయండి. మీరు కాస్టోడియన్ గా వున్నారన్న అనుమానం కూడా వాళ్ళకు రాకూడదు ..."

"యూ ఆర్ కరెక్ట్!" రంగనాథ్ తలాడిస్తూ అన్నాడు.

మనోజ్ అతన్ని నిదానించి చూశాడు. "రంగనాథ్ గారూ. అన్నయ్య కేసుని మీరు స్టడీ చేసివుండాలి. ఆ వివరాలన్నీ నాకు ఇవ్వగలరా?"

రంగనాథ్ చిన్నగా నిట్టూర్చాడు. "కోర్ట్ ప్రొసీడింగ్స్ అన్నీ సేకరించి ఫైల్ చేశాను. ఆ గూండాలు ఇతర ఫైల్స్‌తోపాటు వాటినీ నాశనం చేశారు. పాత్రుల పేర్లూ వగైరా డైరీలో నోట్ చేశాను. అందిస్తాను."

"థాంక్యూ వెరీమచ్. అవి చాలు" మనోజ్ కుర్చీలోంచి లేచాడు.

రంగనాథ్ తాళంతీసి, టేబుల్ సొరుగులాగాడు. అందులోంచి తీసిన చిన్న డైరీని మనోజ్ వైపు చూశాడు. "చూసి, గుర్తుంచుకుని దీన్ని కాల్చేయి" అన్నాడు

మనోజ్ డైరీని పాంటుజేబులోకి దోపుకున్నాడు.

"ఓకే, మనోజ్. పదకొండు గంటలకి నన్ను స్టేట్ బాంక్ ఆఫ్ ఇండియా మెయిన్ బ్రాంచ్‌లో కల్సుకో" అన్నాడు రంగనాథ్.

మనోజ్ శాంతని చిరునవ్వుతో చూశాడు. "గుడ్ బై, సిస్టర్!" శాంత చిరునవ్వు నవ్వింది. "గుడ్ లక్ మనోజ్!" మనోజ్ వెనక్కి తిరిగి గుమ్మం వైపు జోరుగా అడుగులు వేశాడు.

● ● ●

మనోజ్ హోటల్ గదిలోంచీ ఇవతలికి వచ్చాడు. మెట్లు దిగి, రిసెప్షన్ వైపు నడిచాడు. రిసెప్షనిస్టు అతన్ని నవ్వుతూ చూశాడు. తాళంచెవి అతనికి అందించి, మనోజ్ హోటల్లోంచి ఇవతలికి నడిచాడు.

తను వెళ్లాల్సిన ప్రాంతందాకా బస్సు వెళ్ళదు. ఆటు వేపు వెళ్ళే సిటీ బస్‌లో టెర్మినస్ దాకా ప్రయాణం చేసి, అరగంట నడిస్తే తన గమ్యస్థానం చేరుకోవచ్చు. మెయిన్ రోడ్డమ్మట కాకుండా అడ్డంగా, వీధులమ్మటా, సందులమ్మటా వెళ్తే ముప్పావు గంటలో అక్కడికి చేరు కోవచ్చు. సిగరెట్ వెలిగించి, నడవడం ప్రారంభించా డతను.

తారు రోడ్డునుంచీ మట్టిరోడ్డుమీదికి నడిచాడు మనోజ్.

సన్నగా వున్న రోడ్డుకి రెండువైపులా గుడిసెలూ, చిన్న చిన్న పెంకుటిళ్ళూ వున్నాయి. 'సంజయ్ నగర్' అన్న బోర్డు రోడ్డు పక్కగా వుంది.

తను రావాల్సిన ఏరియాకే వచ్చాడు. మనోజ్ త్వర త్వరగా నడవసాగేడు.

"ఇళ్ళ గోడలమీద తారుతో వంకర టింకరగా

రాసిన నంబర్లని చూస్తూ మలుపు తిరిగాడు. తనకి కావాల్సిన ఇల్లు కుడివైపున వుంది.

చిన్న పెంకుటిల్లు. గుమ్మానికి రెండువైపులా ఇటుకలతో కట్టిన అరుగులు. ముందున్న పందిరిమీంచీ గుమ్మడితీగ పెంకులమీదికి పాకి, పచ్చగా కప్పేసింది.

మనోజ్ తాళంవేసిన తలుపుముందు ఆగాడు. తను ఊహించినట్టే అయ్యింది. తనకి కావాల్సిన వ్యక్తి ఈ సమయంలో సాధారణంగా యింట్లో వుండే అవకాశం లేదు. ముందుగా ఇల్లు చూసుకోడం మంచిదనిపించి పొద్దుటే వచ్చాడు తను. వెనక చప్పుడైంది. మనోజ్ గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగి, తనముందు నిలుచున్న ముసలామెని నవ్వుతూ చూశాడు. ముడతలు పడిన మొహం చింపిరి జుట్టు.

“అది ఇట్లో లేదయ్యా....” వణుకుతున్న ముసలి కంఠం అంది. కళ్ళు చిట్లించి అతన్ని చూస్తోంది.

“ఎప్పుడుంటుంది పెద్దమ్మా!” మనోజ్ అడిగాడు.

“ఎప్పుడో సందేళకి వస్తుంది. దాంతో నీకేటి పని?” ముసలామె ప్రశ్నించింది.

“రేషన్ కార్డు తనిఖీ చేయాలి....” మనోజ్ నవ్వుతూ అన్నాడు.

“రేషన్ కార్డు మనిషివా? నాయనా, నాకు కార్డిప్పించు. ఉన్న కార్డు లాక్కుని కొడుకూ కోడలూ వెళ్ళిపోయారు....”

మనోజ్ ఆమెని సానుభూతితో చూశాడు. “రేపొస్తాలే” అంటూ రోడ్డువైపు తిరిగాడు.

* * *

బాగా చీకటి పడింది.

నల్లరంగు దుస్తులు ధరించిన ఆ వ్యక్తి, చీకట్లో నీడలా కదులుతున్నాడు.

తనకి కావాల్సిన ఇంటిముందు ఆగాడు.

ఇంట్లో లైటు వెలగడం లేదు. తలుపు తెరిచినట్టు లేదు. అతను చుట్టూ చూశాడు. చుట్టువున్న ఇళ్ళల్లో బుడ్డి— దీపాలూ, కొవ్వొత్తులూ వెలుగుతున్నాయి. ఈ కాలనీలో ఇవాళ కరెంటు వుండదని అతనికి తెలుసు. ట్రాన్స్ ఫార్మర్ని తనే ఆఫ్ చేశాడు....

చకచక నడుస్తూ అతను పెంకుటింటి వెనక్కి నడిచాడు. పెరటి తలుపుని తోశాడు. గొళ్ళెం పెట్టబడింది. జేబులోంచి సన్నటి కమ్మీ తీశాడు. తలుపు పలకల మధ్య కన్నాలున్నందుకు సంతోషిస్తూ కమ్మిని మార్చి కాసేపు కదుపుతూ వుండిపోయాడు. తలుపుని ఎడం చేత్తో ముందుకిలాగి. కమ్మీ సహాయంతో లోపలున్న గొళ్ళేన్ని పైకి తోశాడు.

తలుపు తోసుకుని ఇంట్లోకి ప్రవేశించాడు. తలుపు మూసి, చీకట్లో దెయ్యంలా అలాగే వుండిపోయాడు. కాసేపట్లో అతనికళ్ళు చీకటికి అలవాటుపడ్డాయి. జాగర్తగా పక్కకి తిరిగి, చిన్న వంటగదిలోకి వెళ్ళాడు.

గోడవారగా పెట్టబడిన నీళ్ళపాత్రలూ, కుండలూ లీలగా అవుపిస్తున్నాయతనికి. మెల్లిగా వొంగి నీళ్ళకుండని రెండు చేతుల్లో కెత్తాడు. మోసుకుంటూ తలుపుదగ్గర కెళ్ళాడు. కాలితో తలుపుని లాగి, పెరట్లో ప్రవేశించాడు.

బాత్ రూమ్ గా వుపయోగించే చాటు ప్రదేశం చేరుకున్నాడు. నీళ్ళని పూర్తిగా కిందపోసేశాడు. ఇంట్లో కెళ్ళి ఖాళీకుండని యథాస్థానంలో పెట్టేశాడు. ఇంకా నాలుగు పాత్రలున్నాయి, మూతలు వేసి. చెయ్యిపెట్టి చూశాడు.

మూడింటిలో నీళ్ళున్నాయి. నాలుగో కడవ ఖాళీగా వుంది.

అయిదు నిమిషాల్లో మూడు పాత్రల్లోని నీటినీ పెరట్లో నేలపాలు చేసి, పాత్రల్ని యథాప్రకారం పెట్టేసి. తలుపుని దగ్గరగా మూసి అతను నీళ్ళగదిలో వున్న తొట్టిలోని నీళ్ళను నేలమీదికి వదిలేశాడు. పెరట్లోకి నడిచాడు.

మూడువైపులా ముళ్ళపొదలూ, వాటికి అల్లుకున్న తీగలూ ప్రహారీగోడలా వున్నాయి. అతను జాగ్రత్తగా అడుగులు వేస్తూ ఒక మూలలో పొదచాటున నల్లపిల్లిలా నక్కి దాక్కున్నాడు.

నిమిషాలు గడుస్తున్నాయి....

అతను ఉలిక్కిపడ్డాడు.

తలుపు తీసిన చప్పుడు. కాసేపట్లో ఇంట్లో అగ్గిపుల్ల వెలిగింది. కిరోసిన్ దీపం బలహీనంగా వెలగడం ప్రారంభించింది. అతను చెవులు రిక్కించాడు ఎవరో కరెంటు డిపార్ట్‌మెంటుని బూతులు తిడుతున్నారు. కాసేపట్లో సణుగుడు ఎక్కువైంది. అతను పిల్లిలా గెంతేసి, ఇంటి గోడచాటున దాక్కున్నాడు.

చెవులు రిక్కించి, కళ్ళు చించుకుని గుడ్లగూబలా చూస్తూ కూచున్నాడతను. ఎవరో నీడలా నీళ్ళగదిలోకి వెళ్ళారు. గొణుగుతూ ఇవతలికి వచ్చారు. మళ్ళీ ఇంట్లోకి వెళ్ళి, కాసేపట్లో తిరిగొచ్చారు. రెండు నిమిషాల్లో బావి గిలక చప్పుడు చేస్తూ తిరగసాగింది. ఏదో ఆకారం విసుగ్గా పగ్గాన్ని పైకిలాగుతూ, కిందికి వదుల్తూ పాత్రని నీళ్ళలో ముంచడానికి ప్రయత్నిస్తోంది.

అతను చకచకా కదిలాడు. క్షణంలో, నీళ్ళు చేదే ప్రయత్నం చేస్తున్న ఆకారం వెనక బాగా కిందికి వొంగి

కూచున్నాడు. ఆకారం ముందుకి వొంగి పగ్గానికి కట్టిన పాత్రను పూర్తిగా ముంచే ప్రయత్నంలో వుంది.

అతను తోడేలులా, కొంచెం ముందుకి పాకాడు. అతని చేతులు పాముల్లా ముందుకి సాగేయి. పదివేళ్ళూ, ఆమె కాళ్ళని పాదాలపైన కొక్కేల్లా పట్టుకున్నాయి. ఏం జరుగుతోందో ఆమె ఊహించేలోగా అతను ఒక్క ఊపుతో పైకిలేచాడు. ముందుకి, బావిచుట్టూ—వున్న పిట్టగోడ మీదుగా వొంగిన ఆమె శరీరాన్ని బలంగా, విసురుగా బావిలోకి తోసేశాడు.

భయంతో ఆమె పెట్టిన కేక అతని చెవుల్ని చీల్చింది. మరుక్షణం దబ్ మన్న చప్పుడు వినిపించింది. గిలక బ్రహ్మాండమైన వేగంతో తిరిగి ఆగింది. బావిలోంచీ పైకి దూసుకు వచ్చిన కడవ గిలకకి కొట్టుకుని భళ్ళున పగిలింది. తాడు గిలకలోంచీ బావిలోకి పాములా జారింది.

నూతిలోంచీ వస్తున్న విచిత్రమైన చప్పుళ్ళని లెక్క చేయకుండా అతను పొదలవేపు పరుగెత్తాడు. ఆ ఇంటిని ఆనుకుని ఇళ్ళులేనందుకు సంతోషిస్తూ చీకట్లో కలిసి పోయాడతను....

• • •

ఉదయం పదిగంటలైంది.

మనోజ్ తారురోడ్డుమీంచీ సంజయ్‌నగర్‌లోకి వెళుతున్న మట్టిరోడ్డులోకి తిరిగాడు. చకచకా అడుగులేస్తూ మలుపు తిరిగాడు. ఉన్నట్టుండి అతని కాళ్ళు నేలకి అతుక్కుపోయాయి. రెప్పవేయడం మరిచిపోయాడతను.

ఆ ఇంటి ముందుజనం గుంపుగా వున్నారు. అందరి మొహాల్లోనూ విచారం తాండవం చేస్తోంది. ఇద్దరు మగాళ్ళు ఇంటి ముందు వెదురు కర్రలతో పాడె తయారు

చేస్తున్నారు. అరుగుమీద వెల్లికిలా పడున్న శరీరం మీద పడి యాభైయ్యేళ్ళ వ్యక్తి రోదిస్తున్నాడు.

తనవేపు వస్తున్న యువకుడిని మనోజ్ ఆపాడు. ఏం జరిగిందని ప్రశ్నించాడు.

“ఆ ఇంట్లోవున్న రాజమ్మ రాత్రి నీళ్ళుతోడబోయి, నూతిలోకి పడిపోయిందండి. పాపం, తల పగిలింది” యువకుడు జవాబిచ్చాడు.

మనోజ్ మాటలు మరిచిపోయినవాడిలా చూస్తూండి పోయాడు. యువకుడు కదిలాడు.

“ఆమెకి.... ఆమెకి పిల్లలులేరా?” మనోజ్ అడిగాడు. యువకుడు ఆగి, తిరిగిచూశాడు. “ఉన్నారండి. ఇద్దరు కొడుకులు. ఇద్దరూ కువైట్‌లో వున్నారు. అయినా వాళ్ళు చావుకి అందుకోలేరుగా!”

మనోజ్ మెల్లిగా తిరిగాడు. తను ఆలస్యంగా వచ్చాడు. రాజమ్మ ప్రమాదవశాత్తూ మరణించిందా? అడ్వొకేట్ అన్నారావుకిలాగా ఆమెకీ ప్రమాదం సంభవించిందా? తను ఆలస్యంగా వచ్చాడా లేకపోతే, వాళ్లెవరో ఆమెకోసం తనకన్నా ముందుగా వచ్చారా? ఆమె నూతిలో ఎలాపడింది? ఆలోచిస్తూ అతను రోడ్డెక్కాడు.

పక్కనే వున్న టీకొట్టుదగ్గర అయిదారుగురు నిలబడి రాజమ్మ మరణం గురించి మాట్లాడుకుంటున్నారు. మనోజ్ వాళ్ళదగ్గరగా ఆగి, సిగరెట్ వెలిగించాడు. ఇలాంటి చోట్ల విషయాలకోసం అడగాల్సిన పనిలేదు. వింటూ నించుంటే చాలు!

కడవ మునిగిందో, లేదో చూడ్డానికి వొంగిన రాజమ్మ నూతిలోకి బోర్లా పడివుంటుంది. గోడకి తగిలి తల పగిలింది. పీకల్దాకా తాగేసి ఏ అర్ధరాత్రికో ఇంటికి చేరుకుని,

అరుగుమీద నిద్రపోయిన రాజమ్మ భర్త తెల్లారేదాకా ఆమె గురించి పట్టించుకోలేదు. నూతిలోకి పడుతూ ఆమె పెట్టిన కేక ఎవరికీ వినిపించినట్టు లేదు. అసలు ఆమె కేక పెట్టిందో, లేదో!

మనోజ్ విసుగ్గా సిగరెట్ ని గిరాటేసి కదిలాడు.

అతనిలో ఎన్నో ఆలోచనలు సాగుతున్నాయి. రాజమ్మ మరణం యాదృచ్ఛికంగా జరిగిందా? అడ్వొకేట్ అన్నారావు మరణంలా తెలివిగా ఏర్పాటు చేయబడిందా? తను ఆమెని కలుసుకోబోతున్నట్టు ఎవ్వరికీ తెలీదు.

లాయర్ రంగనాథ్ ఇచ్చిన డైరీలో పేర్లన్నీ చదువుకుని, కంఠతాపట్టి గుర్తుంచుకుని, డైరీని కాల్చిపారేశాడతను. తను గతాన్ని తవ్వే ప్రయత్నంలో వున్నట్టు కరుణాకర్కీ రంగానాథ్ దంపతులకీ తెలుసు. ఆ కార్యం తను ఎలా ఎప్పుడు ప్రారంభిస్తాడో వాళ్ళకు తెలీదు. తన ప్రయత్నం తెలిసేగానీ ఎవరూ తనకంటే ముందు రాజమ్మను కలుసుకోడానికి ప్రయత్నించరు; ఆమె నోరు నొక్కేయరు!

అంటే రాజమ్మ ప్రమాదవశాత్తూ నూతిలోపడి మరణించి వుండాలి. మనోజ్ జేబులోంచి సిగరెట్ తీసి వెలిగించాడు. రాజమ్మ ప్రమాదవశాత్తూ తనే నూతిలో పడి మరణించిందన్న ఆలోచనని అన్నారావు హత్య, కాంతమీద అఘాయిత్యం పక్కకి నెట్టేస్తున్నాయి.

మనోజ్ తటాలున ఆగాడు. శత్రువు చేతిలో ఏదో ఆయుధం కనిపించనంత మాత్రాన అతను నిరాయుధుడని గుడ్డిగా అనుకోటానికి లేదని ఆర్మీ అనుభవం తనకి నేర్పింది.

రాజమ్మ మరణం హత్యకాదని తను అనుకున్నంత

కాలం తను అజాగ్రత్తగా వ్యవహరించే అవకాశంవుంది. ఆమె హత్య చేయబడిందని అనుకోడం తనలో జాగ్రత్తనీ, ఆలోచననీ, కలిగిస్తుంది. ఇరవై నాలుగ్గంటలూ తను అప్రమత్తంగా, వుండగలడు!

మనోజ్ తనలో నవ్వుకుంటూ జోరుగా అడుగులు వేయసాగాడు. తను అప్రమత్తంగా, మెలకువగా వుండాలి! అలస్యం చేయకుండా అడుగులు వెయ్యాలి.

మనోజ్ మలుపు తిరిగి తన హోటలున్న రోడ్డువైపు వేగంగా నడవసాగేడు. అట్టే రోజులు ఒకే హోటల్లో తను వుండకూడదు.

• • •

హోటల్ రాక్‌హిల్ ముందు టాక్సీ ఆగింది.

డోర్ తెరుచుకుని స్టీరింగ్ వీల్ వెనకనుంచీ డ్రైవర్ కృష్ణంరాజు దిగాడు. డోర్ని నిర్లక్ష్యంగా మూస్తూ చుట్టూ పరకాయించి చూశాడు.

కాంపౌండులో కార్లు వరుసగా నిలబడ్డాయి. సన్నగా వర్షం కురుస్తోంది. చలిగాలి.

మీసాలు సరుదుకుంటూ, తనపక్కనే నిలబడిన మస్తాన్ రావుని అతను నవ్వుతూ చూశాడు. ఆగి వున్న కార్ల వెనక నుంచీ పొట్టిగావున్న వ్యక్తి, వాళ్ళ దగ్గరగా నడిచాడు.

"భూపాలంగారు మీ కోసం చూస్తున్నారు...."

అన్నాడతను తగ్గు స్వరంలో.

"ఎక్కడ?" కృష్ణంరాజు గర్వంగా అడిగాడు.

"నాతోరండి....అంటూ అతను కార్ల మధ్యలో నడవ సాగేడు. కృష్ణంరాజూ, మస్తాన్ రావూ అనుసరించారు. రెండు నిమిషాల్లో అతను వాళ్ళని హోటల్ వెనక భాగంలో వున్న మెట్లదగ్గరకు తీసుకెళ్ళాడు.

"అంతా రహస్యంగా జరగాలన్నారు భూపాలం గారు. అందుకే దొడ్డిదారి ఉపయోగిస్తున్నాం!" అంటూ పాట్రిక్స్‌కి, జాకీ మెట్లెక్కసాగేడు.

కాసేపట్లో ముగ్గురూ నాలుగో అంతస్తులోవున్న గది ముందు ఆగారు. జాకీ తలుపుని తట్టేడు. తోసుకుని లోపలికి జొరబడ్డాడు. ఇద్దరూ లోపల దూరాక తలుపు మూసి గోళ్ళెం పెట్టేశాడు.

జేబురుమాలుతో ముంజేతులకి పట్టిన చెమట తుడుచుకుంటూ కృష్ణంరాజు, జాకీ వెంట కదిలాడు. కోడిపుంజు వెంట పెట్టలా మస్తాన్‌రావు వెంబడించాడు. లోపలి గదిలో టేబుల్ వెనక ఎత్తుగా నించున్న పోతరాజు — భూపాలంగా వాళ్ళిద్దరికీ పరిచయం అయిన పోతరాజు వాళ్ళనిచూసి ధారాళంగా పళ్ళు చూపిస్తూ నవ్వాడు.

"నమస్కారం, భూపాలంగారూ!" యుగళ గీతం పాడుతున్న భక్తుల్లా కృష్ణంరాజూ, మస్తాన్‌రావూ ఒకే సారి అన్నారు.

"నమస్తే. కూచోండి ఈ మీటింగ్ యేర్పాటు చేయడంలో ఆలస్యం జరిగింది! క్షమించాలి...." అన్నాడతను.

"ఎంతమాట!" మస్తాన్‌రావు ఉబ్బి తబ్బిబ్బవుతూ అన్నాడు. బుర్రమీసాల్ని సగర్వంగా సద్దుకుంటూ కృష్ణంరాజు కుర్చీలో కూచున్నాడు. అతని పక్కనే మస్తాన్‌రావు కూలబడ్డాడు.

ఇద్దరి కళ్ళు టేబుల్‌మీదున్న పీటర్ స్కాట్ బాటిల్స్‌నీ, ఐస్ బకెట్‌నీ ఆత్రంగా చూశాయి. పింగాణీ ప్లేట్స్‌లో సర్దిన చికెన్ వాళ్ళకి నోరూరిస్తోంది. జాకీ టేబుల్ దగ్గరగా జరిగి గ్లాసుల్లో ఐస్ క్యూబ్స్ వేసి, విస్కీ పోశాడు. పోతరాజు వాళ్ళని ఉత్సాహంగా

చూశాడు.

"ధైర్యంగా కోర్టులో మీ పాత్రల్ని నిర్వహించారు. మీ ఋణం తీర్చుకోవాలనిపించింది...." అంటూ అతను మంచంమీదున్న రెండు బ్రీఫ్‌కేసుల్ని కుడిచేత్తో చూపించాడు. కృష్ణంరాజూ, మస్తాన్‌రావూ ఆశగా చూశారు.

"మీ సహాయానికి ఎంతిచ్చినా తక్కువే అనిపించింది. చెరో పదివేలు వాట్లో సర్దాను!" పోతరాజు ఉత్సాహంగా అన్నాడు.

ఇద్దరూ ఉక్కిరిబిక్కిరవుతూ చూశారు. "థాంక్యూ, థాంక్యూ!" మస్తాన్‌రావు అరిచాడు.

పోతరాజు వాళ్ళ కళ్ళల్లోకి తీక్షణంగా చూస్తూ, సిగరెట్ వెలిగించాడు. "అనుకోని అవాంతరం వచ్చేలా వుంది. మీ ధైర్యంతో మాకు ఇంకా పని కలిగింది...."

"చెప్పండి, ఎప్పుడు రావాలి కోర్టుకి? ఏ పాట పాడాలి?" కృష్ణంరాజు నవ్వుతూ అడిగాడు.

పోతరాజు చిన్నగా నవ్వాడు. "ఆ అవసరంలేదు. పనిలేని, బుద్ధిలేని కొందరు మీ సాక్ష్యాల్ని అనుమానిస్తూ ప్రశ్నలు అడిగే ప్రయత్నంలో వున్నట్టు తెలిసింది. ఎవరడిగినా, ఎన్నడిగినా టేప్‌రికార్డర్‌లా మీరు కోర్టులో పాడిందే పాడాలి. అంతే!"

"అంతేనా?" మస్తాన్‌రావు నిరుత్సాహంగా అన్నాడు.

పోతరాజు తీక్షణంగా చూశాడు. "కోర్టులో మీ వాఙ్మూలాన్ని మార్చి మీరు మాట్లాడితే చట్టరీత్యా మీరు చిక్కుల్లో పడతారు! న్యాయస్థానాన్ని అబద్ధాలతో మోసం చేశారన్న కేసు బనాయించి, మిమ్మల్ని కోర్టు పచ్చడికింద రుబ్బేస్తుంది! అంచేత మీరు మీ

నోళ్ళని జాగ్రత్తగా, అతి జాగ్రత్తగా వుపయోగించాలి!"

"నాటకంలో డైలాగ్స్‌లా అదే అప్పచెప్తాం! మీరు కంగారుపడకండి!" కృష్ణంరాజు సగర్వంగా అన్నాడు. మస్తాన్ రావు ఆవేశంగా తలాడించాడు.

"వెరీగుడ్! ఆతిథ్యం స్వీకరించండి!" అంటూ పోతరాజు గ్లాసుని అందుకున్నాడు. మస్తాన్ రావు ఆదరా బాదరా గ్లాసుని రెండు చేతుల్లో పట్టుకుని వంజిగలా విస్కీని గడగడా తాగేసి గ్లాసుని టేబుల్ మీద పెట్టి, పళ్ళికిలిస్తూ చూశాడు.

రెండు చేతుల్తో బుర్రమీసాల్ని పైకి యెగదోసి కృష్ణంరాజు విస్కీ జుర్రడం ప్రారంభించాడు. పదిహేను నిముషాల్లో విస్కీ పూర్తిచేసి, ఇద్దరూ ప్లేట్స్‌ని ముందుకి లాక్కుని విజృంభించారు. పోతరాజు వాళ్ళని చిరునవ్వుతో చూస్తూ విస్కీ చప్పరిస్తున్నాడు.

గ్లాసుల్లోకి నీళ్ళుపోసి, జాకీ అతన్ని చూశాడు. "వాళ్ళు వచ్చే టైం అయింది. రిసీవ్ చేసుకోడానికి వెళ్తాను" అన్నాడు.

"వెళ్ళిరా. నువ్వొచ్చేదాకా ఇక్కడే వుంటా" పోతరాజు జవాబిచ్చాడు.

కృష్ణంరాజూ, మస్తాన్ రావూ యేకాగ్రతతో చేతులకీ, నోళ్ళకీ పని కల్పిస్తున్నారు. జాకీ వెళ్ళిపోయాడు.

అరగంట గడిచింది. విందు భోజనం ముగించి ఇద్దరూ కుర్చీల్లో వెనక్కి వాలి, తృప్తికరంగా పోతరాజుని చూశారు. పోతరాజు చిరునవ్వు నవ్వుతూ చూశాడు.

"డియర్ ఫ్రెండ్స్ తృప్తిగా భోంచేశారా?"

రెండుతలలు ఆనందంగా వూగాయి. "ఫైవ్‌స్టార్ హోటల్లో కూడా ఈ మజా దొరకదు!" మస్తాన్ రావు ఉషారుగా

అన్నాడు. కృష్ణంరాజు పగలబడి నవ్వుతూ చార్మినార్ సిగరెట్ వెలిగించాడు. చార్మినార్ పాకెట్ని అందుకున్నాడు మస్తాన్ రావు.

పోతరాజు టైం చూసుకున్నాడు. లేచి నిలబడ్డాడు. “ఓకే ఫ్రెండ్స్ ఆ బహుమతులు తీసుకోండి. ఇక్కడ జరిగిందంతా మరిచిపోండి. ఇందాకా చెప్పిందంతా బాగా గుర్తుంచుకోండి!”

ఇద్దరూ ఉల్లాసంగా నవ్వుతూ లేచారు. కృష్ణంరాజు మంచం దగ్గరగా నడిచాడు. బ్రీఫ్ కేసుని తెరిచి కళ్ళు పెద్దవిగా చేస్తూ చూశాడు. ఆనందంతో వెడల్పుగా అయిన మొహాన్ని తిప్పి, మస్తాన్ రావుని చూశాడు. మస్తాన్ రావు ఆడుసుమతిలో నడుస్తున్నట్టు అడుగులేస్తున్నాడు. కృష్ణంరాజు నవ్వుతూ జుబ్బా పట్టుకుని అతన్ని దగ్గరగా లాగాడు.

“మస్తాన్ రావ్, బ్రీఫ్ కేస్ తెరిచి, కళ్ళకి విందు చేసుకో!” అన్నాడు ఉల్లాసంగా.

మస్తాన్ రావు వణికే చేతుల్తో బ్రీఫ్ కేసుని తెరిచాడు. లోపల నీట్‌గా పేర్చబడిన వందరూపాయల నోట్ల కట్టల్ని ఉక్కిరిబిక్కిరవుతూ చూశాడు. ఆవేశంతో పోతరాజువైపు చూశాడు.

“థాంక్యూ థాంక్యూ థాంక్యూ!” అరిచాడతను ఉద్రేకంతో. కృష్ణంరాజు రెండు బ్రీఫ్ కేసుల్నీ మూసేశాడు. పోతరాజు ఇద్దర్నీ నవ్వుతూ చూస్తున్నాడు. కృష్ణంరాజు అతని దగ్గరగా ఆగాడు. మెరుస్తున్న కళ్ళతో చూశాడు.

“ఇంకా యేదేనా సాయం కావాలంటే చెప్పండి. టాక్సీ తోలి, తోలి విసుగెత్తిపోయాను!” (సశేషం)